

Kuin suoraan Pariisista

Liikuin jokin aika sitten tutuilla kulmilla Rööperissä. Uudenmaankadulla sijaitseva Pelastusarmeijan päämaja oli monet vuodet työpaikkani ja asuinkin useaan otteeseen saman kadun varrella. Käännyin Uudenmaankadun ja Albertinkadun risteyksessä ja nousin mäkeä ylös. Siinä kävellessäni mieleeni palautui lyhyt kohtaaminen vuosikymmenten takaa.

Näin hänet jo kaukaa, miehen, joka tuli huojuen minua kohti muovikasseineen. Tein itselleni nopean mielentilatutkimuksen ja päädyin siihen että tänään ja juuri tällä hetkellä en jaksaisi tuon veljen kanssa. Olin sataprosenttisen varma, etten pääsisi hänen ohitseeseen noin vain. Harkitsin jo siirtymistä kadun toiselle puolelle. Ilmeeni ja olemukseni oli varmaan kiireinen ja askeleeni vielä kiireisemmät lähestyessämme toisiamme. Nyt olimme kohdakkain.

Mutta mitä tekikään tämä mies! Hän nosti virttyneen myssynsä kaarella päästään, teki mitä hienoimman hovikumarruksen ja sanoi: " Hyvää päivää, Armeijan neiti." Siinä ei ollut kiirettä eikä ylenkatsetta, vain puhdasta ystävällisyyttä ja huomaavaisuutta. En tiedä olisiko minun pitänyt itkeä vai nauraa. Tilanne oli tragikoominen, varsinkin kun tiesin etukäteisaavisteluni, joka oli osunut täysin harhaan.

Muistan että häpesin, ja varmaan juuri siksi noin kaukainen tapahtuma nousi elävästi mieleeni.

Sain silloin erittäin terveellisen opetuksen että useimmiten on parasta ettemme ryhdy toinen toistemme ajatustenlukijoiksi tai heidän elämänsä tulkitsijoiksi. Ulkokuori pettää usein puoleen ja toiseen, milloin myönteiseen, milloin kielteiseen suuntaan.

Kiitos sinulle, veli, suoraan Pariisista tulleesta kumarruksestasi. Se oli tervetullut positiivinen yllätys juuri siihen päivään – ja hyvin tarpeellinen opetus!

Raija Lähteinen